

Dievbijība

Svētajos Rakstos Jeremijas 5:21-24 mēs lasām:

"Klausies jel, tu negudrā tauta, bez prāta, kam ir acis, bet kas neredz, kam ir ausis, bet kas tomēr nedzird!

22 Mani jūs negribat bīties un Manā priekšā bijībā zemeties, saka Tas Kungs, tā priekšā, kas licis smiltis jūrai par paliekamu robežu, ko tā nepārkāps; lai gan tās viļņi plosās, tie tomēr nekā nespēj, lai gan tie krāc, tie tomēr neiet pāri robežai.

23 Šai tautai ir ietiepīga un nepakļāvīga sirds; tie ir atkrituši un aizgājuši;

24 tie nekad nav savā sirdī domājuši: bīsimies To Kungu, mūsu Dievu, kas mums dod lietu, agro un vēlo, katru savā laikā, kas ļauj ieturēt mums par svētību noliktās pļaujas laika nedēļas!

Ja es jums jautātu: "Kas ir viens no vislielākajiem trūkumiem modernam cilvēkam?" - ko jūs atbildētu? Dažs no jums varbūt atbildētu "laiks". Jā,- pat, ar visiem modernākajiem elektroniskajiem saziņas un sadzīves tehnikas uzlabojumiem, kas it kā palīdz mums iekonomēt savu dārgo laiku, mēs tomēr atzīstam, ka mums pietrūkst laika izdarīt visu, ko vēlamies. Cits teiktu "nauda", cits atkal- "miers mums pietrūkst." Atbildes varētu būt tieši tik pat dažādas, kā cilvēki, kas šīs atbildes sniedz.

Šodienas Dieva Vārdi norāda uz trūkumu, kas manāms ne tikai pasaulē, bet lielā mērā arī Kristīgajā Baznīcā, proti,- tas ir Dievbijības trūkums. Īstas, patiesas Dievbijības trūkums.

Pirmajos Jeremijas grāmatas pantos Jeremija raksta par to, ko viņš no Dieva saņēmis:

„Klausies jel, tu negudrā tauta, bez prāta, kam ir acis, bet kas neredz, kam ir ausis, bet kas tomēr nedzird! Mani jūs negribat bīties un Manā priekšā bijībā zemeties, saka Tas Kungs,

Dievbijības trūkums kļuvis par lielu problēmu mūsu sabiedrībā un arī mūsu Baznīcā: tik daudzi jokojas, ņirgājas par grēku, par Dieva Vārdu, par gaidāmo tiesu! Sāpīgi bija to piedzīvot mūsu nupat notikušajā Sinodē Austrālijā. Ne tikai draudzes, bet pat Baznīcas vadītāji neņem nopietni Dieva Vārdu- sagroza to, interpretē un izsmej tos, kas par to ticībā stingri stāv.

Tas tā notiek tāpēc, ka vāja ir saprašana par Dievu un Viņa Vārdu. Vārdi kā "mīlestība" un "vienotība" tiek daudz skandināti, bet vārdi bez darbiem, bez to apliecināšanas dzīvē, ir tukši un lieki.

Patiesi, Dievs IR mīlestība, bet mēs nedrīkstam Dieva mīlestību skatīt caur savu saprašanu un pēc tam domāt, ka Dievam vajag attiecīgi PIELĀGOTIES MŪSU saprašanai par Viņu.

Lai izprastu Dieva mīlestību, mums vispirms jāizprot Dieva būtību. Dievs ir SVĒTS. Dievs ir pilnīgi, absolūti svēts! Viņā nav nekādas netaisnības un nešķīstības. Dievs nevar melot, Viņš nevar rīkoties negodīgi un manipulēt. Viņš ir pilnīgs visās lietās, un Viņš ir SVĒTS.

Svētuma priekšā nekas nešķīsts nevar pastāvēt. Nešķīstums un svētums nevar tuvojies viens otram. Lai to labāk saprastu, iedomājieties, ka jums traukā ir benzīns- degviela, kuru lej mašīnā. Trauks ir atklāts. Tu tuvojies uguns liesmai, un vienā mirklī uguns aprīs to degvielu, kas ir atvērtajā traukā.

Grēks padara cilvēku nešķīstu. Grēkā mēs piedzimstam, un tā Svētajam Dievam mēs nevaram tuvoties paši no sevis- Viņa svētums mūs vienkārši aprītu. Tāpēc arī Dievs, mūs mīlēdams, vēlas, lai mēs varētu Viņam tuvoties, kļūstot tīri no grēka, un lai ar Viņu dzīvotu mūžīgi. Lai tas varētu notikt, Dievam bija jāatver ceļu pie Sevis, lai mums būtu šī pestīšanas iespēja. Tas ceļš ir Jēzus Kristus.

Dievam ir likums, ka bez asins izliešanas nav grēku piedošanas, un grēka alga ir nāve. Lai samaksātu vai segtu grēka algu, asins upuris bija nepieciešams. Jo Dievs ir svēts, tāpēc upurim jābūt pilnīgi svētam. Vienīgais veids, kā apmierināt Savu likumu un izglābt grēcīgo cilvēku, bija- Dievam upurēt Savu paša Dēlu. Mūs mīlēdams Viņš to izdarīja. Jēzus sacīja:

“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.

Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam.” (Jāņa 3:16-18)

Savā mīlestībā Dievs deva mums savu Dēlu, izlēja Viņa svētās asinis pie krusta, lai ikviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iegūtu mūžīgo dzīvību.

Kad ticam uz Jēzu Kristu, tad Viņa asinis mūs šķīsta no visa grēka, un mēs esam taisnoti Dieva priekšā. Mums ir legālas tiesības uz Dievu, jo esam adoptēti Viņa ģimenē. Cena par to bija Kristus asinis pie krusta. Līdz ar to mēs esam taisni Dieva priekšā. Kristus asinis mūs šķīsta no visa grēka, un grēka parāds ir dzēsts. Un tad, kad Dievs uz mums skatās, Viņš redz avu dēlu vai meitu bez grēka, taisnotu Viņa priekšā.

Tā ir mīlestība. Tā ir Dieva žēlastība, tāpēc nesamazināsim to, nekad neuzskatīsim to par vieglu! Jo tā bija drausmīga cena, šausmīgas ciešanas, ko Kristus uz Sevi uzņēma. Viņš darīja to labprātīgi, MŪS mīlēdams.

Dievs joprojām aicina KATRU Savu bērnu uz svētdzīvi un Dievbijību. Kad Dievu bīstamies, tad esam īstā un pareizā vietā savā dzīvē. Tad, kad mēs pazemojamies un ticībā pakļaujam sevi Viņam un Viņa Vārdam, tad esam tur, kur Dievs patiesi mūs var svētīt.

111, Psalmā 10. pantā mēs lasām:

“Bijība Tā Kunga priekšā ir visas gudrības sākums. Tas visu labi izjūt un saprot, kas tā dara. Viņa slava paliek mūžīgi.”

un Salamana pamācības 1:7 un 9:10

“Bijība Tā Kunga priekšā ir atziņas sākums. Ģeķi nonievā gudrību un pamācību.”

„Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana, un izprast, kas svēts, tā ir atzīšana.”

Pamats visai gudrībai ir Dievbijība! Dieva godināšana un bijāšana ir stings pamats cilvēka gudrībai. Cilvēks var saņemt veselu rindu akadēmisku grādu, un tomēr tanī pat laikā paliekot garīgs muļķis. Pasaulē ir daudz profesoru, kuri izglītojuši savu prātu, ieguvuši intelektuālas informācijas lielos daudzumos, bet, ja sirds nav izglītota un to nav izgaismojusi Dieva mīlestība, šī profesora iegūtās zināšanas būs kā ledus gabali. Viņiem interesēs tikai sava karjera un nauda, viņu sirds neiesils pret līdzcilvēku ciešanām vai viņu vajadzībām tāpēc, ka Dievu tie atstājuši novārtā, nebīstās Viņu, Sveša tādiem cilvēkiem ir pazemošanās Dieva priekšā. Viņu sirds acis ir kā ar ledus adatu aizdurtas. Tieši tādēļ mūsu latviešu Baznīca, tāpat arī daudzas citas kristīgās Baznīcas pasaulē atrodas šodien tik

bēdīgā stāvoklī.

Apustulis Pāvis pareizi raksta Vēstulē Romiešiem pirmajā nodaļā:

“Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā sirds neprātā iegrimuši tumsā.

Saukdami sevi par gudriem, tie kļuvuši ģeķi un apmainījuši neznīcīgā Dieva godību pret iznīcīgam cilvēkam un putniem, lopiem un rūpuļiem līdzīgiem tēliem.

Tāpēc Dievs viņus viņu sirds kārbās nodevis izvirtībai, kurā viņi paši sākuši sagandēt savas miesas, tāpēc ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju, kas ir augsti teicams mūžīgi, āmen.”

Šodienas pasaulē ir tik daudz Baznīcu, kas būtībā nav vairs Baznīcas, bet pārvērstas par laicīgām organizācijām ar “religisku valodu un noskaņu”.

Bet Dievs ir Žēlastība. Viņš dod mums laiku atgriezties.

Mūsu šodienas pārdomu teksts nāk no Pravieša Jeremijas grāmatas. Dievs lietoja Jeremiju, lai sludinātu Savu Vēsti- lai modinātu tautu. Lielā mērā Jeremijas vārdi krita uz tukšām sirdīm. Ausis cilvēkiem bija aizvērtas, acis- aizlipušas ciet, un sirdis- nocietinātas. Tomēr viņš sludināja, neraugoties pilnīgi ne uz ko, jo DIEVS bija viņu aicinājis un izredzējis.

Interesanti , ko Dievs viņam teica un kā šis aicinājums nāca:

“ Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja:

"Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām."

Tad es atbildēju: "Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!"

Bet Tas Kungs man sacīja: "Nesaki: es esmu jauns, - jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu.

Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!" saka Tas Kungs.

Un tad Tas Kungs izstiepa Savu roku, aizskāra manu muti un sacīja: "Redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē.

Es šodien tevi ieceļu pār tautām un pār ķēniņu valstīm - izplēst ar visām saknēm un izraut, sagraut un izpostīt, tad uzcelt un dēstīt."''' (Jeremijas 1:4-10)

Šos Svēto Rakstu vārdus es pieminu, jo ticu, ka šajos vārdos ir mūsu aicinājums un uzdevums. Šajos vārdos es saklausu savu paša aicinājumu, ko saņēmu no Dieva, kad man bija 16 gadu. Bet saredzu, ka tas ir arī mūsu draudzes aicinājums. Es ticu, ka Dievs mūsu draudzi ir izredzējis īpašam darbam Viņa Valstībai. Pēc būtības tādām vajadzētu būt katras kristīgās draudzes aicinājumam- un ne tikai draudžu locekļiem, bet arī katram mācītājam. Mūsu uzdevums ir stingri stāvēt uz Viņa Vārda vien! - Būt priekšzīmīgiem, bezbailīgiem. Mūsu gaismai būs spīdēt spoži un mūsu sālij būs būt īsti sāļītai! Mūsu uzdevums ir aicināt Baznīcu mosties, atkratīties no grēka, šķīstīt sevi no visa tā, kas Dievu negodina. Rādīsim atklātām sejām pasaulei- ko nozīmē dzīvot un kalpot svētā Dievbijībā.

Kā tas bija Jeremijas laikā, tā arī šodien varam teikt lielā mērā par mūsu latviešu tautu:

“ Šai tautai ir ietiepīga un nepakļāvīga sirds; tie ir atkrituši un aizgājuši; tie nekad nav savā sirdī domājuši: bīsimies To Kungu, mūsu Dievu, kas mums dod lietu, agro un vēlo, katru savā laikā, kas ļauj ieturēt mums par svētību noliktās pļaujas laika nedēļas!

Jūsu noziegumi to aizkavēja, un jūsu grēki laupīja jums svētību.” (Jer.5:23-25)

Rādīsim visiem cilvēkiem, ka ir tikai viens ceļš, un tas ir Jēzus Kristus. Zemosimies šodien Dieva priekšā un lūgsim, lai Viņš mums dod ticību, mīlestību, spēku, drosmi,- visu, kas mums vajadzīgs, lai Dievs tiktu pagodināts. Lai Dievs Pats izlej savu Svēto Garu pār mums!

Dzīvosim svētā Dievbijībā!
Prāvests Colvin S.MacPherson